

ГЛАВА IV

Иловъ излѣзе почти веднага следъ Младенова, спрѣ за мигъ на жгъла предъ сладкарницата, сви устни и втрени едното си око въ пѣстрата тѣлпа. Погледътъ, нервно изопнатото лице, издаваха неговата мисълъ, отъ която бѣше обхванатъ, безъ да вижда нѣщо друго. Въ момента той дребенъ, немощенъ човѣкъ изглеждаше страшенъ. Той имаше нѣжни, нервни ржце, които непрестанно се гърчеха.

Неговитѣ идеи го бѣха приближили до една крайна политическа група, за която извършениятъ превратъ звънѣше като плесница. Пасивна или действаща подмолно презъ време на сваленото правителство, тая група следъ преврата видѣ, че бѣ изпуснала най-сгодния моментъ, за да нанесе удара, съ който заплашваше отъ редица години.

Тодоръ Иловъ бѣше отъ най-крайнитѣ членове на тая партия. Всжщностъ той не би стоялъ нито мигъ като организиранъ членъ, защото нито идеитѣ, нито характера му признаваха, че по пжтя на една организация ще се постигне мечтания отъ него строй. Въ своитѣ блѣнувания, той вѣрваше,